

РЕШЕНИЕ

№ 139

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в
публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9685** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 от ДОПК

Жалбоподателката И. Г. действаща като Едноличен търговец с фирма „И. Г.“ в качеството си на заинтересовано лице и в срок депозира жалба от дата 03.10.2012г., подадена чрез ТД на НАП [населено място].

Предмет на обжалване и след сторено от страна уточнение, е Решение № ПИ-199/14.09.2012г на Директор на ТД на НАП [населено място].

За да постанови същото Директорът на ТД на НАП, е бил сезиран с нейна жалба против Постановление изх.№ 1912/2008/000016/14.12.2011г за налагане на обезпечителни мерки на основание чл.200 и чл.203 вр. с чл. 195 ал.2-3 от ДОПК.

Сочи се в жалбата, че административният орган приел от фактическа страна, че в ТД на НАП-Б., офис Б. имало установени и изискуеми публични задължения, установени с ДРА № 1838/30.12.2005г, Данъчна декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ за 2005г. с вх.№ 010В3087/14.04.2006г и Данъчна декларация по чл. 41 от ДОДФЛ за 2006г. с вх.№ 010А6874/28.03.2007г.

С цел обезпечаване на задълженията на И. Г. с Постановление изх.№ 1912/2008/000016/14.12.2011г. е наложен запор върху ценни книжа-безналични акции, притежавани от И. Г. и [фирма] в дружества, регистрирани в Централния депозитар АД.

Административният орган е приел, че твърденията за несъществуване на едноличния търговец в правния мир са неоснователни, тъй като при прехвърляне на

предприятието на едноличния търговец по реда начл.15 от ТЗ, лицето отчуждител остава да съществува в правния мир, и при липса на друго споразумение, отчуждителят продължава да отговоря за задълженията на предприятието солидарно с правоприемника до размера на получените права и спрямо кредиторите на търсими задължения.

За да обоснове тези си изводи административният орган се позовал на разпоредбите на чл. 14 от ДОПК и чл. 190 ДОПК. Жалбоподателят сочи, че тези изводи били неправилни, тъй като с разпоредбата на чл. 15, ал. 3 ТЗ е дадена възможност на страните по договора за прехвърляне на предприятие по чл. 15, ал. 1 ТЗ да направят споразумение с кредиторите относно отговорността за задълженията на отчуждителя, която да изключва приложението на солидарната отговорност. При прехвърляне на предприятие, ако няма друго споразумение с кредиторите, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника, до размера на получените права, в настоящият казус обаче липсвали доказателства, че правата които получила при прехвърлянето на предприятието на едноличния търговец на [фирма], са в размер, позволяващ да бъде отговорна, като физическо лице за размера на вземането по ДРА № 1838/30.12.2005.

Отделно от това, е безспорно и не се спори, че предприятието като съвкупност от права, задължения и фактически отношения може да бъде прехвърлено чрез сделка, извършена писмено с нотариална заверка на подписите, както и, че отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника до размера на получените права, както и, че кредиторите на търсими задължения са длъжни да се обърнат първо към отчуждителя на предприятието, но тук правото на избор се предоставя на кредитора, а не на органа по принудително изпълнение, както в случая е сторил публичния изпълнител при ТД на НАП-С., офис Б.. При едноличният търговец съществува идентитет между имуществото на същия и на съответното физическо лице. За да бъде обаче установена неговата отговорност и за да бъде той доказан длъжник за определено вземане в общия случай, той следва да бъде осъден солидарно да заплати дължимите суми от своя кредитор. Принудително изпълнение се предприема въз основа на изчерпателно изброени основания.Видно от приложените към жалбата срещу Постановлението, доказателства, е датата, на която предприятието на едноличния търговец е било изкупено и към датата на връчване на същото е изтекъл и максимално предвидения в закона шестмесечен срок, в който отчуждителят може да отговоря солидарно с правоприемника за задълженията, които е имало предприятието към датата на неговото прехвърляне. Не били ангажирани доказателства, които да са й връчени и от които да става ясно, че има развито и приключило съдебно производство, в което [фирма] да е осъдена солидарно с правоприемника [фирма] да заплати претендираните с Постановлението, вземания.

В образуваното производство по несъстоятелност ТД на НАП [населено място] е била надлежно уведомена.

Отделна от това, видно от Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е, че част от сумата, която е обезпечена с наложената обезпечителна мярка „запор върху ценни книжа-безналични акции , притежавани от И. Г. и [фирма] в дружества, регистрирани в Ц. депозитар АД,, , е установена с влязъл в сила ДРА № 1838/30.12.2005г на ТД на НАП-Б. на Данъчна администрация, и е за суми, както следва: 10 449.46- главница, лихва 7 971.34 лв и 917.22 лв, или обща сума по този ДРА- 19 338.02 лв / деветнадесет хиляди триста тридесет и осем лева и две стотинки/.

Безспорно е, че обезпеченото с обжалваното постановление, вземане, е държавно, по смисъла на чл.1 т.1 от Закона за събиране на държавни вземания.

ДРА №1838/30.12.2005г е влязъл в законна сила, съгласно разпоредбата на чл.5 от ЗСДВ, държавните вземания се погасяват в последователност - главница, лихви и разноски. Съгласно чл. 6 ал./1/ от същия закон - вземанията на държавата се погасяват с изтичането на петгодишна давност, освен ако със закон не е предвидена друго, а давността започва да тече от деня в който вземането е станало изискуемо и към датата на връчване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки- 14.12.2011г, е изтекъл предвидения в закона погасителен срок.

За вземанията по ДРА № 1838/30.12.2005г не е налице изключението на чл. 6 ал./1/ пр.последно, предвид и на което вземането, което е обезпечено с обжалваното постановление, е погасено по давност, а изтеклата давност погасява правото на държавната администрация да събира по принудителен ред, неплатени публични задължения.

Общата погасителна давност е изтекла и за вземането по Декларация № В3087/14.04.2006г на ТД на НАП-Б..

Изтекла е давността и за останалите претендирани публични вземания.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение № ПИ -10 от 17.01.2012г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] против Постановление №1912/2008/000016 от 14.12.2011г. за налагане на обезпечителни мерки.

Ответникът оспорва твърденията в жалбата, като счита, че оспорването е неоснователно и да се отхвърли като такова.

Страните претендират сторените по делото разноски, не се представят писмени бележки от същите съобразно указаната им от съда възможност по чл.149, ал.3 от ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доводите и възраженията на страните и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното: Съдът след служебно извършена справка в Търговския регистър не установи съществуването на едноличния търговец към настоящия момент.

Жалбата е с дата 03.10.2012г. като по представената административна преписка липсва доказателства за връчването му. Тъй като административният орган е имал задължението да връчи решението, от който момент започва да тече и срока за обжалване, то в негова тежест е да докаже изпълнението на това си задължение. Видно от представената по делото разписка известие за доставяне, обжалваното решение е съобщено на жалбоподателката на 24.09.2012г., а жалбата чрез административния орган до съда, е с дата на пощенско клеймо 01.10.2012г., следователно, подадена е в преклузивния 7-дневен срок по чл.197, ал.2 от ДОПК.

Жалбата е подадена и срещу акт, който на основание последната разпоредба подлежи на съдебен контрол, с оглед на което е и процесуално допустима. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, с оглед на което и съдът намира за допустимо съдебното разглеждане на жалбата по делото.

Видно е от оспореното Решение № ПИ-199/14.09.2012 г. На Директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., че органът е бил сезиран по повод на жалба с вх. № 88/06.01.2012 г. по описа на ТД на НАП С., офис

Б., подадена от И. Г. Г. срещу Постановление изх. № 1912/2008/000016/14.12.2011 г. за налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 200 и чл. 203 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, издадено от Й. А. - на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис Б..

Жалбата против обжалваното по административен ред постановление за налагане на обезпечителни мерки, е подадена в срок, от надлежна страна и е процесуално допустима. Горното обстоятелство е безспорно и с оглед на констатациите на Д. на ТД на НАП, посочени в обжалваното решение.

По делото не с спори и, че [фирма] не съществува в правния мир. тъй като с Решение № 293/31.01.2006 г. на Б., е постановено прехвърляне на предприятието на едноличния търговец като съвкупност от права, задължения и фактически отношения на [фирма] като всички задължения на едноличния търговец са преминали в патримониума на дружеството-правоприемник. От своя страна с решение на Б., [фирма] е обявено в несъстоятелност и това пречатства възможността да бъдат предприемани принудителни способи по отношение на търговец, който не съществува и е изкупен от обявено в несъстоятелност дружество.

По делото не е спорно, а това се установява и от съобразителната част на обжалваното решение, че в ТД на НАП С., офис Б., въз основа на установени и изискуеми публични задължения, установени с ДРА №1838/30.12.2005 г., данъчна декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ за 2005 г. с вх. № 010B3087/14.04.2006 г. и данъчна декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ за 2006 г. с вх. № 010A6874/28.03.2007 г., с цел обезпечаване на задълженията на И. Г. Г., с Постановление изх. № 1912/2008/000016/14.12.2011 г. е наложен заповор върху ценни книжа: безналични акции, притежавани от И. Г. Г. и [фирма], в дружества, регистрирани в [фирма].

Видно от приложеното към преписката удостоверение по ф.д. № 2196/2001 г. по описа на Б. от 23.06.2008 г., което отразява актуалното състояние към 31.12.2007 г., [фирма] съществува в правния мир.

В обжалваното решение се сочи и, че съгласно чл. 209, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван и декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, поради което публичният изпълнител правилно и законосъобразно е предприел действия по обезпечаване на установени и изискуеми вземания, дължими от И. Г., с цел защита интересите на държавата.

Констатирано е от Директора на ТД на НАП, че обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 1912/2008/000016/14.12.2011 г. е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му, като са спазени изискванията за форма и съдържание на постановлението, посочени в чл. 196 от ДОПК, с оглед на което не се доказват твърденията на жалбоподателя за нарушение на закона.

Директорът затова е оставил без уважение като неоснователна, жалба с вх. № 88/06.01.2012 г. по описа на ТД на НАП С., офис Б., подадена от И. Г. Г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 1912/2008/000016/14.12.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Съгласно горесцитираното Постановление на публичен изпълнител, обезпеченията са наложени за дължимост на главница в размер на 11192.26 лв., лихва в размер на 9330 26 лв., от които по Д. по ревизионен акт №1838/30.12.2005г. на ТД-НАП-Б. при Данъчна администрация главница в размер на 10449.46 лв.,

лихва в размер на 7971.34 лв., по Д. по ревизионен акт №РА №1838/30.12.2005г. на ТД-НАП-Б. на Данъчна администрация съответно главница 0.00 лв. и лихва от 917.22 лв., по Д. по декларация №Д-я № В3087/14.04.2006г. на ТД-НАП-Б. на Данъчна администрация, главница от 97.10 лв. и лихва от 68.11 лв., по Д. по ГД Д-я №ГД Д-я № А 6874/28.03.2007г. на ТД-НАП-Б. на Данъчна администрация главница от 645.70 лв. и лихва от 1 373.59 лв.

Установява се от писмо на органите по приходите-Директор на офис при ТД на НАП-гр.Б. по настоящото дело, издадено след надлежно съдебно удостоверение, че ДРА №1838/30.12.2005г. е влязъл в сила на на 21.01.2006г., по данъчна декларация по чл.41 от ЗОДФЛ за 2005г с вх.№010В3087/14.04.2006-на [фирма] /101574006/ задълженията е следвало да бъдат изплатени до 13.05.2006г., по данъчна декларация по чл.41 от ЗОДФЛ за 2006г с вх.№010А6874/28.03.2007 –на [фирма] /101574006/ задълженията е следвало да бъдат изплатени до 27.04.2007г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по [чл. 197, ал. 2 от ДОПК](#), от надлежна страна и срещу акт, постановен по 197, ал. 1 във вр. с чл. 267, ал. 2, т. 5 от този кодекс, подлежащ на обжалване пред съд, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Обжалваното решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 1 от АПК](#), е издадено от оправомощено по смисъла на [чл. 197, ал. 1 от ДОПК](#) лице - директорът на ТД на НАП и при спазване на определените от закона срокове, форма и с необходимото съдържание, като не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му. Разпореденото с него е в съответствие с правомощията му по същия текст и във вр. с [чл. 267, ал. 1 и 2 от ДОПК](#).

По делото не е налице основание за отмяна на обезпечителната мярка по [чл. 197, ал. 3 от ДОПК](#), поради представено обезпечение в пари, безусловна и неотменима банкова гаранция или държавни ценни книжа. Също така не са налице основания за отмяна поради несъществуващо вземане, предвид изложеното за неоспорване съществуването на подадена данъчна декларация от жалбоподателя и съществуването на данъчното задължение по нея, представляваща основание за това по [чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК](#), съгласно която принудителното изпълнение се предприема въз основа на данъчна декларация, подадена от задължено лице, с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски.

Не се спори за съществуването на задължението по данъчна декларация, както и че не е погасено, иска се отмяната на наложеното обезпечение само защото жалбоподателят не следва да отговаря за чуждо задължение, респ. публичното вземане на държавата е погасено по давност.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С..

Според жалбоподателката за задълженията на едноличния търговец отговарят солидарно отчуждителят на предприятието и приобретателят съгласно разпоредбата на [чл. 15, ал. 3 ТЗ](#), поради което приходните органи могат да изберат спрямо кого да издадат РА. Прехвърлянето на предприятието на едноличния търговец не води per se нито до загуба на търговското качество на отчуждителя, нито до придобиване на търговско качество на приобретателя. Прехвърлянето на предприятието води до прехвърляне на вземанията и задълженията на прехвърлителя, включени в

него. Съгласно чл. 15, ал.1, изр. второ от ТЗ, именно отчуждителят, в случая жалбоподателят е следвало да уведоми кредиторите за това. В този смисъл подлежат на прехвърляне и публичните задължения, доколкото няма забрана за това с изкл. На чл.190 от ДОПК. Не е необходимо жалбоподателят да уведоми публичният кредитор за това по чл.77 от ДОПК, защото вписването на прехвърлянето в ТР има оповестително действие.

Едноличният търговец е физическо лице, на което е признато търговско качество. Освен това, съгласно разпоредбата на [чл. 14 ДОПК](#) задължени лица са физическите и юридическите лица, без едноличните търговци да са посочени като отделен вид задължени лица. Физическото лице, заличено от търговския регистър като ЕТ, отговаря с имуществото си за задълженията към кредиторите, възникнали от търговската му дейност, тъй като същият не губи правосубектността си след прекратяването. Съгласно [чл. 122, ал. 1 ЗЗД](#) кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците, поради което е неоснователно възражението на жалбоподателя за ограничен размер на отговорността му само до размера на полученото от прехвърленото предприятие. Като предявяването на претенцията спрямо един от солидарните длъжници не погасява правата на кредитора срещу останалите такива. Солидарността обхваща само старите задължения, а не и тези, които са възникнали след това.

Между страните по договора и кредиторите на носимите парични задължения липсва споразумение за отговорността, касаеща задълженията на отчуждителя. В този смисъл е обоснован изводът, че не е изключена солидарната отговорност. Поради това и съобразно общите правила на солидарната отговорност приходната администрация е разполагала с възможността да насочи претенциите си спрямо който и да е от солидарните длъжници за цялото вземане. С обжалваното решение е оставено в сила постановлението, като е прието наличие на фактически основания за издаване на постановлението, предвидени по [чл. 195, ал. 1 от ДОПК, установени задължения по основание и размер посочени в ДРА и Декларации по чл.41 от ЗОДФЛ, отм.](#)

Ограничаването на отговорността за задължения до размера на получените права в хипотезата на [чл. 15, ал. 3, изр. първо ТЗ](#) (доп. ДВ, бр. 58 от 2003 г.), за което се говори в жалбата, е относимо към приобретателя на предприятието. Това ограничение не е адресирано към отчуждителят, който по процесното дело представлява ФЛ, отговарящо за задълженията си с цялото свое имущество. Приемането на противния извод от една страна противоречи на смисъла на закона, а от друга - то би допуснало неприемливата за целите на данъчното облагане възможност всяко лице, вписано като ЕТ чрез отчуждаване на търговското си предприятие да избегне заплащането на данъчните задължения, възникнали именно от неговата дейност в качеството на едноличен търговец. Освен това изразът "до размера на получените права", употребен в [чл. 15, ал. 3, изр. първо ТЗ](#) има предвид не цената по сделката, а получената от приобретателя стойност на търговското предприятие. Последното като предмет на сделка, представлява съгласно [чл. 15, ал. 1 ТЗ](#) съвкупност от права, задължения и фактически отношения (вж. в посочения смисъл приетото от ВАС, I о. в негово решение № 7101/12.06.2008

г., постановено по адм. д. № 3402/08 г. на този съд, което се споделя от настоящият състав). Изводът е, че органът по приходите може да избере срещу кого да насочи с оглед правилото на чл.15, ал.3, изр. 2 от ТЗ. В тази връзка не е необходимо жалбоподателката като едноличен търговец да е била осъдена солидарно с правоприемника си за сумите, които се претендират от публичния изпълнител, предмет на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Няма законово изискване нито в ДОПК, нито в ТЗ, за да се ангажира солидарната отговорност на търговеца, за задълженията, които има към фиска към момента на прехвърляне на търговското предприятие. В този смисъл дължимото се задължение по РА от 30.12.200г. е преди прехвърляне на търговското предприятие на едноличния търговец т.с. преди 31.01.2006г, която е датата на вписване на прехвърлянето в търговския регистър.

Отделно от това подадените данъчни декларации по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./ също са за публични задължения на физическото лице и едноличния търговец до датата на вписването на продажбата на предприятието на ЕТ с фирма „И. Г.“.

Само за пълнота следва да се посочи, че в производството по несъстоятелност могат да се претендират съобразно [чл. 685, ал. 1 ТЗ](#), от кредиторите вземания от дейността на несъстоятелния търговец и на такива на друго основание. Това разбиране съвпада с целите на производството по несъстоятелност за справедливо удовлетворяване на всички кредитори на длъжника. В унисон с това разбиране е и разпоредбата на [чл. 617, ал. 1 ТЗ](#) - с обявяване на търговеца в несъстоятелност стават изискуеми всички парични и непарични задължения. Това разбиране не противоречи на разпоредбата на [чл. 616, ал. 1 ТЗ](#), Масата на несъстоятелността служи за удовлетворяване на всички кредитори на длъжника на търговски и нетърговски вземания. За постигане на целите на производството по несъстоятелност, в масата на несъстоятелността се включва и имуществото придобито от търговската дейност на дружеството купило търговското предприятие на жалбоподателката.

Съдът приема, че наложените обезпечителни мерки върху имуществото на физическото лице-жалбоподател, са наложени законосъобразно, доколкото се касае за публични задължения на едноличния търговец до датата на вписване прехвърляне на предприятието му, за които задължения няма споразумение относно изключване на солидарната отговорност по чл. 15, ал.3 от ТЗ в ред. след изменението на закона през 2003 година.

По отношение на изтеклата давност за събиране на вземанията на държавата, по влезлите в сила ДРА и данъчни декларации по чл.41 от ЗОДФЛ, отм., съдът намира следното:

Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.Алинея 2 сочи, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането

или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

Според чл.173 от ДОПК, вземанията се отписват, ако са погасени по давност. По делото няма данни жалбоподателката да е подала искане пред публичния изпълнител по реда на чл.88 от ДОПК. Според [чл. 88, ал. 1](#) от същия, обслужването по смисъла на тази глава се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Следователно съдът приема, че не може да се приеме, че вземанията са погасени по давност в производството по чл. 197 от ДОПК, без преди това да е поискано от публичния изпълнително да се отпишат по реда на чл.173 от ДОПК. Последната норма е императивна.

По отношение възражението за изтекла давност, съдът намира, че изводът на органа по приходите е правилен и законосъобразен. И. на погасителната давност е материалноправна разпореда, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпореда, която е в сила към момента на възникване на спорното правоотношение. При последвало друго законодателно разрешение, следва да се съобрази и обстоятелството, доколко евентуалното последващо изменение поставя лицето в по-благоприятно положение, като в този случай, следва да намери приложение по-благоприятния режим по отношение на този институт (начален момент, продължителност, спиране, прекъсване на давността). Съгласно разпоредбата на [чл. 171, ал. 1 ДОПК](#) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено ([чл. 171, ал. 2 ДОПК](#)). Като правна последица от действието на нормите за давността, с изтичането на давностните срокове по [чл. 171 ДОПК](#) се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими, и могат да бъдат платени доброволно ([чл. 174 ДОПК](#)) или да бъдат прихванати ([чл. 128, ал. 1 ДОПК](#)).

Съгласно [чл. 173 ДОПК](#) публичните вземания се отписват, когато са погасени по давност. Тъй като [ДОПК](#) не предвижда специален документ за отписване на задължения, за документиране на тези действия компетентният орган може да състави протокол по [чл. 50 ДОПК](#). Приложимият закон относно погасителната давност за данъчните задължения при промяна на правния режим се определя от принципа, че нормите за сроковете, установени в нов закон, не се прилагат към започнали да текат вече заварени срокове, освен ако за завършването им по стария закон се изисква по-дълъг срок от предвидения по новия закон. Относно основанията за спиране и прекъсване на давността за данъчните задължения, както и за срока на спирането ѝ, е приложим [ДОПК](#). Съгласно действащата през този период разпореда на [чл.](#)

[171, ал. 1 ДОПК](#) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Безспорно е, че може да се прекъсне само давностен срок, който към момента на прекъсването не е изтекъл.

Именно затова жалбоподателката е следвало да релевира материалните си възражения за погасяване на вземанията по давност пред публичният изпълнител, който единствено е властен да прекрати образуваното производство, респ. да не образува такова, респ. да не налага обезпечителни мерки, за вземания погасени по давност. В този смисъл практиката на ВАС по сходни казуси е постоянна и безпротиворечива, напр. реш. № 2746 от 27.02.2009 г. по адм. д. № 11797 от 2008 г. на ВАС -VI отд., както и реш. № 1552 от 13.02.2007 г. по адм. д. № 8689 от 2006 г., реш. № 5190 от 08.05.2008 г., също на ВАС-VI отд., реш. № 6702 от 22.05.2009 г. по адм. д. № 15810 от 2008 г. на ВАС-I отд. и др. Възраженията за недължимост на публичното държавно вземане поради настъпване на някой от фактите визирани в [чл. 168 ДОПК](#), или за прекратяване на принудителното изпълнение визирани в [чл. 225 от ДОПК](#), следва да бъдат наведени пред публичния изпълнител. При евентуален отказ по искането за предприемане на действия по смисъла на [чл. 225, ал. 1](#) вр. [чл. 173 ДОПК](#), те могат да бъдат изтъкнати при защитата срещу действията на публичния изпълнител по принудителното изпълнение, а в случай, че незаконосъобразно не бъдат взети предвид и от решаващия орган по [чл. 266, ал. 1 ДОПК](#) - в производството пред административния съд, образувано при условията на [чл. 268 ДОПК](#).

При горните съображения, съдът приема, че подадената жалба е неоснователна, тъй като не е нарушен материалния закон. Отделно от това, при съвкупната преценка по чл.146 от АПК съдът приема, че административният акт е издаден в предвидената от закона форма, при спазване на процесуалните правила за неговото издаване, не са констатирани съществени процесуални нарушения, а актът е постановен в съответствие целта на закона.

С оглед изхода на спора на ответника съ дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв., тъй като ответникът се е представлявал от юрисконсулт К. в хода на производството по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ подадената от И. Г. Г. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2-адв.Ю. жалба против Решение № ПИ-199/14.09.2012г на Директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение като неоснователна нейна жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 1912/2008/000016/14.12.2011г. на Публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА И. Г. Г. ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2-адв.Ю. да заплати по сметката на ТД на НАП [населено място], на осн.чл. 78, ал.3 от ГПК във вр. с чл. 143 и чл.144 от АПК, съдебно-деловодни разноски в размер на 150лв.

На осн.чл.197, ал.4 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на

касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните за сведение.

СЪДИЯ: